

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **R. G.**, zastoupené JUDr. Jiřím Machem, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 1/II, Jindřichův Hradec, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 5. 2007, sp. zn. 10 Ca 57/2007,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále také „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje (dále jen „žalovaný“) jako nedůvodná. Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Městského úřadu Jindřichův Hradec ze dne 5. 1. 2007, jímž byla žalobkyně uznána vinou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Daného přestupku se měla dopustit tím, že dne 26. 2. 2006 dostatečně nezajistila svého psa v honitbě v katastrálním území O., ten se vymkl její kontrole a při potyčce s druhým psem došlo ke zranění jeho majitele (postiženému panu T. byl ukousnut jeden článek prstu). Rozhodnutím téhož Městského úřadu ze dne 17. 1. 2007 pak byla stěžovatelka uznána vinou ze spáchání přestupku podle ust. § 63 odst. 1 písm. b) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále pouze „zákon o myslivosti“), když jako vlastník domácího zvířete nechala svého psa volně pobíhat v honitbě; odvolání stěžovatelky proti tomuto rozhodnutí bylo Krajským úřadem Jihočeského kraje zamítnuto a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 2. 2007.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a dále vady řízení spočívající v tom, že nebyl zjištěn skutečný stav věci, zejména že správní orgány ani soud neprovedly opakovaně navrhované důkazy.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti uvádí, že nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem spatřuje v tom, že správní orgány obou stupňů a posléze i krajský soud dospěly k závěru o existenci jejího zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, ačkoliv takové zavinění dáno nebylo. Stěžovatelka se i nadále domnívá, že došlo k záměně odpovědnosti za zavinění (v jejím případě zavinění z nedbalosti) za odpovědnost objektivní. Dle jejího názoru odůvodnil krajský soud svůj závěr o existenci zavinění spíše kategorickými tvrzeními než přesvědčivými úvahami opírajícími se o úplné a správné zjištění skutkového stavu věci. Soud např. konstatuje, že stěžovatelka měla jako chovatelka psa plemene pyrenejský horský vyvinout vyšší než obvyklou míru opatrnosti a předvídavosti, aniž pro to uvádí důvody; pes rasy pyrenejský horský bývá dobromyslný a klidný povahy a měl-li o tom soud pochybnosti, navrhovala provedení příslušných důkazů. Soud se také dostatečně nevypořádal s faktem, že její pes nenapadl poškozeného, nýbrž jeho psa a že k úrazu došlo až poté, co majitel napadeného psa do psiho konfliktu zasáhl. Stěžovatelka dále krajskému soudu vytýká jeho závěr, že správní orgán není vázán trestní judikaturou Nejvyššího soudu ČR, neboť tato judikatura je dle jejího mínění souborem intelektuálního bohatství, jež má být vodítkem a oporou jakéhokoliv spravedlivého rozhodování. Stěžovatelka shrnuje tuto svou stížní námitku konstatováním, že správní orgány i krajský soud nesprávně vyřešily danou právní otázku, protože její zavinění na zranění poškozeného nebylo ani ve formě nevědomé nedbalosti dáno.

Stěžovatelka dále krajskému soudu vytýká zřejmé pochybení, a sice porušení ústavního principu ne bis in idem. Rozhodnutím Městského úřadu v Jindřichově Hradci byla totiž uznána vinnou za porušení povinnosti uložené v ust. § 10 odst. 1 zákona o myslivosti, když nechala svého psa volně pobíhat mimo její vliv v honitbě O. Stěžovatelka se domnívá, že i v oblasti správního trestání nelze postihovat pro tentýž skutek opakovaně, přičemž totožnost skutku je se vši určitostí dána totožností jednání stěžovatelky.

V neposlední řadě pak stěžovatelka namítá vady řízení – opakovaně navrhovala provedení několika důkazů (odborného kynologického posudku a výsledku jejího manžela jako svědka), jimiž by byla objasněna povaha psa jí chované rasy. Správní orgány i soud ovšem označily navržené důkazy za nadbytečné a k jejich provedení nepřistoupily, třebaže byly významné pro posouzení klíčové otázky, zda stěžovatelka měla a mohla předvídat agresivní chování svého psa. Stěžovatelka tak byla zkrácena na svém právu na spravedlivý proces, skutečný stav věci nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a na existenci jejího zavinění tak bylo usuzováno pouze z výsledku. Takové rozhodnutí soudu považuje stěžovatelka za nepřezkoumatelné.

Ze všech shora uvedených důvodů navrhuje stěžovatelka kasační stížnosti vyhovět, napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušit a vrátit mu věc k novému projednání.

II.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na své předchozí písemné sdělení zpracované již k žalobě a nad jeho rámec dodává, že stěžovatelka byla pravomocně

postižena jednak za porušení povinnosti uložené zákonem o myslivosti, když nechala svého psa volně pobíhat v honitbě O. Kromě toho však došlo její nedbalostí (spocívající v ponechání jejího psa bez rabuše) k dalšímu skutku, a sice útoku na psa pana T., který byl veden na vodítku a s náhubkem, a následně pak ke zranění samotného majitele. Dle názoru žalovaného se tedy nejedná o dvojí postižení stěžovatelky za stejný skutek, neboť nelze směřovat nedovolené volné pobíhání v myslivecké honitbě mimo vliv majitele (přestupek na úseku myslivosti) a nedbalostní volné pobíhání psa bez rabuše v místech, kde se běžně pohybují další osoby se svými psy, ovšem na vodítku a s nasazeným rabušem (přestupek proti občanskému soužití dle přestupkového zákona). Žalovaný zopakoval, že stěžovatelka podcenila indicie o agresivitě svého psa (již dříve se její pes agresivně vymezoval vůči psu postiženého za oplocením), její protiargumenty označuje za účelové a považuje za správné, že výše popsaná situace byla vyhodnocena jako stěžovatelčina nedbalost, jež měla příčinnou souvislost se spácháním přestupku proti občanskému soužití.

III.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu především zjistil, že usnesením Policie ČR, Okresního ředitelství Jindřichův Hradec ze dne 8. 9. 2006 bylo proti stěžovatce zahájeno trestní stíhání jako obviněné ze spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle ust. § 224 odst. 1 trestního zákona, neboť vše nasvědčovalo tomu, že dne 26. 2. 2006 kolem 14:00 hod. nechala pobíhat ve volném prostranství svého psa rasy pyrenejský horský, jenž neměl náhubek a nebyl na vodítku (viz. č. 1. 3 – 5 trestního spisu). Při tomto venčení však její pes napadl psa rasy německý ovčák majitele J. T., který byl na vodítku a s náhubkem. V okamžiku, kdy začal stěžovatelčin pes kousat psa pana T. do šíje a do ucha, pokusil se jeho majitel do souboje zasáhnout, přičemž mu byl ukousnut horní článek ukazováku levé ruky.

Toto usnesení napadla stěžovatelka dne 14. 9. 2006 stížností (č. 1. 8 trestního spisu), neboť měla za to, že venčením neupoutaného psa bez náhubku ve vzdálenosti několika set metrů od lidských obydlí neporušila žádný právní předpis a nepočínala si neopatrně. Venčení psa bez náhubku a vodítka nepokládala za kriminalizující, poškozený navíc nepřiměřeně do předmětné potyčky zasáhl a počínal si tak sám neopatrně; nebylo ani postaveno najisto, zda jeho zranění způsobil pes obviněné, či pes samotného poraněného. Usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Jindřichově Hradci ze dne 26. 9. 2006 (viz. č. 1. 11 – 13 trestního spisu) bylo předchozí usnesení o zahájení trestního stíhání stěžovatelky zrušeno s tím, že ze zjištěných skutečností nelze učinit závěr o nedbalostním zavinění stěžovatelky za zranění pana T. - dosavadní prověřování nenásvědčovala tomu, že by obviněná mohla útok svého psa předvídat, jeho útok navíc nesměřoval na osobu poškozenou; způsobené zranění nelze navíc považovat za těžkou újmu na zdraví. Věc byla proto policejnímu komisaři vrácena k dalšímu jednání, přičemž ten případ ihned odevzdal Městskému úřadu v Jindřichově Hradci s odůvodněním, že jednáním, pro které byla stěžovatelka původně stíhána, se mohla dopustit přestupku, a sice porušení obecně závazné vyhlášky města Jindřichův Hradec č. 1/2004, k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku. Z článku 2 a 3 této vyhlášky totiž vyplývá, že za činnost, jež by mohla narušit veřejný pořádek ve městě, se považuje mj. volné pobíhání psů na veřejném prostranství.

Po proběhlém ústním jednání (dne 20. 11. 2006, viz. č. 1. 6 správního spisu MÚ Jindřichův Hradec) a po posouzení stěžovatelčiny výpovědi do protokolu (dne 18. 12. 2006, č. 1. 13 správního spisu MÚ) vydal dne 5. 1. 2007 Městský úřad v Jindřichově Hradci, odbor správních agend rozhodnutí pod č. j. OSA/51790/06-cha-404/06 (viz. č. 1. 16 správního spisu

MÚ), jímž uznal stěžovatelku vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a za jeho spáchání jí uložil pokutu ve výši 2000 Kč. Toto rozhodnutí napadla stěžovatelka odvoláním, jež bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 2. 2007, č. j. KUJCK 1712/2007/2 OLVV P 4, zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno s odůvodněním, že stěžovatelka nedodržela potřebnou míru opatrnosti, na rozdíl od psa poškozeného neměla svého psa řádně zabezpečeného a ani neovládla jeho počínání, čímž naplnila zákonné znaky skutkové podstaty uvedeného nedbalostního přestupku. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně řádně zjistil stav věci a že míra zavinění uvedeného skutku byla stěžovatelce dostatečně prokázána.

Dne 17. 1. 2007 vydal Městský úřad v Jindřichově Hradci, odbor životního prostředí rozhodnutí (č. j. OŽP 03662/07 mysl 206-011Ri, viz. č. l. 11 – 12 odvolacího správního spisu) o uložení sankce za porušení povinnosti vlastníka domácího zvířete podle ust. § 10 odst. 1 a § 63 odst. 1 písm. b) zákona o myslivosti (zákaz vlastníkům domácích zvířat nechat je volně pobíhat v honitbě mimo vliv svého majitele), čehož se dopustila stěžovatelka tím, že její pes volně, bez náhubku a neupoutaný, pobíhal v honitbě O. mimo její vliv. Za spáchání tohoto přestupku byla stěžovatelce uložena sankce ve formě pokuty 4000 Kč. Odvolání stěžovatelky bylo Krajským úřadem Jihočeského kraje zamítnuto jako nedůvodné dne 14. 2. 2007 a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 2. 2007.

Dne 2. 4. 2007 obdržel Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu, kterou se stěžovatelka domáhala přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu v Jindřichově Hradci, odboru správních agend a rozhodnutí, jímž byla uznána vinnou za spáchání přestupku proti občanskému soužití. Svou žalobu opřela mj. o tvrzení, že pro nedostatek zavinění se přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích nedopustila, existence jejího zavinění ve formě nevědomé nedbalosti nebyla nijak prokázána (ani orgány činné v trestním řízení její zavinění neshledaly a konstatovaly, že neměla možnost předvídat útok svého psa), správní orgán je navíc zaměnil za odpovědnost objektivní, skutková zjištění navíc vůbec nedoplnil (neprovedl navrhované důkazy).

Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl, když zejména konstatoval, že správní orgán není vázán ani pokynem státního zástupce určeným policejnímu komisari, ani trestní judikaturou Nejvyššího soudu ČR, stejně jako jej neváží návrhy účastníků řízení - správní orgán provádí jen ty důkazy, které považuje za potřebné ke zjištění stavu věci. Krajským soudem byl shledán příčinný vztah mezi jednáním stěžovatelky, jež nechala svého psa volně pobíhat na veřejném prostranství mimo svůj vliv a bez náhubku, přičemž si musela být vědoma toho, že v uvedené lokalitě se pohybují i jiní lidé se psy, a věděla také, že její pes se již v minulosti choval nepřátelsky vůči psovi poškozeného, a proto mohla předvídat útok svého psa (napadení ze strany psa nelze vyloučit u žádného, byť i nebojového plemene). Stěžovatelka měla, dle názoru krajského soudu, vyvinout vyšší míru opatrnosti a předvídavosti, v opačném případě došlo tedy ke spáchání přestupku z nevědomé nedbalosti. Krajský soud shrnul, že správní orgán patřičně zvážil veškeré okolnosti dané věci a dospěl ke správnému závěru, že ze strany stěžovatelky došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, kterého se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti ublíží na zdraví; soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako zamítl.

IV.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti důvody spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a dále ve vadách řízení (nebyl zjištěn skutečný stav věci). Právě tímto směrem proto zdejší soud upřel svoji další pozornost. O nezákonnost by se přitom jednalo tehdy, jestliže by krajský soud aplikoval na zjištěnou skutkovou situaci nesprávné zákonné ustanovení (příp. by opomenul aplikaci některých ustanovení dalších), anebo by sice vycházel z relevantních zákonných ustanovení, nicméně jejich výklad by odporoval běžným interpretačním metodám (teleologická, systematická, logická, gramatická apod.). Z obsahu kasační stížnosti je přitom patrné, že stěžovatelka namítá v pořadí druhou uvedenou možnost, tzn. nesprávnost aplikace citovaných zákonných ustanovení.

Nejvyšší správní soud se tedy postupně zabýval každou ze tří klíčových stížných námitek. Stěžovatelka v první řadě namítá, že správní orgány obou stupňů a posléze i krajský soud dospěly k závěru o existenci jejího zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, ačkoliv takové zavinění dáno nebylo, a dodává, že došlo k záměně odpovědnosti za zavinění za odpovědnost objektivní.

Zdejší soud nejdříve připomíná znění ust. § 4 písm. b) zákona o přestupcích, kdy „*přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*“, přičemž přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 téhož zákona se dopustí ten, „*kdo jinému z nedbalosti ublíží na zdraví*“. Jak již dostatečně vyložil krajský soud, nedbalostní ublížení na zdraví je přestupkem za podmínky, že nejde o trestný čin podle ust. § 223 trestního zákona (kdy by k takovému ublížení na zdraví muselo dojít porušením důležité povinnosti, jež vyplývá ze zaměstnání pachatele, jeho povolání, postavení nebo funkce nebo uložené mu podle zákona; v tomto případě může jít o porušení povinností uložených také jiným obecně závazným předpisem, např. i vyhláškou města, nicméně nepostačí porušení jakékoliv takto uložené povinnosti, nýbrž povinnosti důležité; za porušení důležité povinnosti se pak považuje jen porušení takové povinnosti, jež má za následek nebezpečí pro lidský život nebo zdraví - srov. k tomu např. P. Šámal, F. Pury, S. Rizman: *Trestní zákon – Komentář – II. díl*, C. H. Beck, Praha 2004). Krajský soud ve svém rozhodnutí také podrobně vysvětlil pojem *nevědomá nedbalost*, když přesně citoval, že „*při nevědomé nedbalosti si pachatel možnost, že poruší nebo ohrozí zájem chráněný zákonem, neuvědomuje, ačkoliv vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že svým jednáním může takový výsledek způsobit. Zákon zde zakládá odpovědnost za přestupek na povinnosti a současně i možnosti pachatele vědět, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Požadavek, podle něhož pachatel „měl vědět“, vyžaduje od něho opatrnost a předvídavost v takové míře, jaká se klade na každého, nebo vyšší míru opatrnosti a předvídavosti, která se klade na určité kategorie osob, jestliže pachatel do této kategorie patří.*“ (srov. Z. Červený, V. Šlauf: *Přestupkové právo – Komentář k zákonu o přestupcích*, Linde Praha, a. s., Praha 2007).

Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že stěžovatelka měla jako chovatelka a majitelka psa (a to bez ohledu na jeho rasu) vyvinout vyšší míru opatrnosti a předvídavosti, jež je vyžadována od osob „této kategorie“, tj. majitelů psů, a měla tedy

na veřejném prostranství, navíc v honitbě, venčit svého psa řádně zajištěného na vodítku a s nasazeným náhubkem. K charakteru zavinění u přestupku z nedbalosti se již vyjadřoval v obdobném případě i Krajský soud v Brně, který ve svém rozsudku ze dne 16. 1. 2006, sp. zn. 57 Ca 54/2004, konstatoval: „K odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného jednání (§ 3 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Pokud je ve správním řízení prokázáno, že se žalobce dopustil přestupku podle § 46 odst. 2 citovaného zákona tím, že nezabránil úniku svých psů chatrným plotem na veřejné prostranství, a hájil se tím, že psi unikají chatrným plotem souseda, dopustil se přestupku z nedbalosti, neboť je za své psy odpovědný.“ Zdejší soud tedy k této stížní námitce uzavírá, že v daném případě stačilo, že bylo ve správním řízení jasně prokázáno, že při potyčce stěžovatelčina psa se psem poškozeného došlo ke zranění, přičemž to byl právě její pes, který nebyl dostatečně zajištěn, a neměl nasazený náhubek. Pro posouzení zavinění stěžovatelky nejsou podstatné skutečnosti týkající se např. povahy psa rasy pyrenejský horský, nýbrž jen výše popsaná skutková zjištění a příčinný vztah mezi jednáním stěžovatelky (ponechání jejího psa volně pobíhat na veřejném prostranství bez náhubku) a napadením jiného psa, následně pak člověka. Třebaže útok stěžovatelčina psa nesměřoval primárně na osobu poškozeného, Nejvyšší správní soud se v této záležitosti přiklání k dílčímu závěru okresního státního zástupce, jenž vyhodnotil, že z pravděpodobného průběhu potyčky vyplývá, že vzniklý následek – ztrátu jednoho článku prstu pana T. – lze klást k tíži stěžovatelky (majitelky zaútočivšího psa; viz. č. 1. 13 trestního spisu). Chování poškozeného T. totiž bylo zcela přiměřené nastalé situaci: snažil se od odtrhnout od svého psa útočícího psa stěžovatelky, takže nečinil nic jiného, než že chránil svůj majetek. Protože k jeho zranění došlo v bezprostřední příčinné souvislosti s ochranou tohoto majetku, nemá zdejší soud o odpovědnosti stěžovatelky pochyb.

K ublížení na zdraví poškozeného T. totiž došlo tím, že stěžovatelka uvolnila svého psa z vodítka (resp. neměla ho přivázaného na vodítku, tzn. neučinila tak) a nenasadila mu náhubek. Tímto jednáním se dopustila nedbalostního zavinění, když je nutno vycházet z ustanovení § 4 odst. 1 přestupkového zákona, podle něhož se jednáním rozumí i opomenutí takového konání, k němuž byl pachatel podle okolností a svých osobních poměrů povinen. Nejvyšší správní soud má v daném případě a ve shodě se závěry krajského soudu za postaveno najisto, že stěžovatelka vzniklý následek (zranění poškozeného T.) zavinila, a to ve formě nevědomé nedbalosti. Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona je totiž přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Jakkoliv totiž jistě nelze rozumně tvrdit, že samotný volný výběh psů mimo zastavěnou oblast je nepřipustný, je nezbytné trvat na tom, že tento výběh musí být v konkrétním případě dostatečně zabezpečen tak, aby z něj nehrozilo nebezpečí jiným osobám. Je tak třeba vždy zvažovat např. velikost a rasu psa, jeho obvyklé chování, návyky, ale také osobu, která ho hlídá (tzn. do jaké míry poslouchá její pokyny) a prostor, kde k tomuto výběhu dochází, zejména z hlediska střetu s dalšími zvířaty a také lidmi.

V nyní projednávané věci má zdejší soud za to, že právě všem těmto okolnostem stěžovatelka svoje jednání nepřizpůsobila a v důsledku toho následně došlo ke zranění poškozeného. Skutečnosti, že pes stěžovatelky, který nepochybně patří mezi „větší“ psy, nebyl zajištěn vodítkem ani náhubkem a zjevně nerespektoval příkazy stěžovatelky natolik, jak bylo záhodno, resp. v okamžiku přestupku se nacházel mimo možnost jejího účinného zásahu, kterým by vzniku přestupku mohla zabránit, se sbíhají v závěr, že se stěžovatelka dopustil citovaného přestupku, a to ve formě nevědomé nedbalosti [§ 49 odst. 1 písm. b)]

zákona o přestupcích]. V důsledku tohoto jednání pak bylo způsobeno zranění poškozenému panu T.

Stěžovatelka dále krajskému soudu vytýká porušení ústavního principu *ne bis in idem*, neboť rozhodnutím Městského úřadu v Jindřichově Hradci, odboru životního prostředí již byla uznána vinnou za porušení povinnosti uložené v ust. § 10 odst. 1 zákona o myslivosti a byla jí uložena pokuta ve výši 4000 Kč., a proto ji nelze postihnout pro tentýž skutek opakovaně. Stěžovatelka dodává, že totožnost skutku je se vši určitostí dána totožností jejího jednání. Nejvyšší správní soud nejdříve v této souvislosti připomíná své rozhodnutí ze dne 16. 2. 2005, sp. zn. A 6/2003, kde se mj. vyjadřoval k uplatňování zásady *ne bis in idem* v rámci správního trestání: „*I pro správní trestání platí zásada ne bis in idem, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku. Jde však o dva různé skutky a dva odlišné správní delikty, pokud provozovatel taxislužby jednak účtuje vyšší než povolenou cenu (následkem je porušení zájmu na poskytování taxislužeb v souladu s cenovými předpisy) a jednak nevydá cestujícímu doklad o zaplacení jízdného jako výstupu z tiskárny taxamtru, doplněný o údaje uvedené v § 15 odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (následkem je porušení zájmu na transparentní kontrole služeb).*“ Zdejší soud dále podotýká, že skutkem se terminologií trestního práva rozumí určitá událost ve vnějším světě, záležející v jednání člověka, která – v kontextu správního trestání – může mít znaky jednoho správního deliktu, ale také dvou či i více správních deliktů (tzv. jednočinný souběh), anebo nemusí vykazovat znaky žádného správního deliktu. Podstata skutku tedy spočívá v jednání, přičemž rámec aktů zahrnutých do jednání je vymezen následkem, jehož je jednání příčinou. Následek, který je znakem správního deliktu, spojuje jednotlivé akty do jednoho skutku a zároveň umožňuje dělit chování člověka na různé skutky (z trestněprávní literatury srov. O. Novotný a kol.: *Trestní právo hmotné. I. Obecná část*. Praha, 1997).

Nejvyšší správní soud se shoduje s názorem Krajského úřadu Jihočeského kraje, že v souzené věci nejde ani o jednočinný souběh (tedy naplnění skutkových podstat několika správních deliktů jedním skutkem), nýbrž o dva skutky a dva správní delikty: první skutek spočíval ve volném pobíhání stěžovatelčina psa v honitbě mimo její vliv, tedy v porušení povinnosti vlastníka domácího zvířete stanovené v ust. § 10 odst. 1 zákona o myslivosti, kdy je zakázáno *vlastníkům domácích zvířat, včetně zvířat ze zájmových chovů a zvířat z farmových chovů zvěře, nechat je volně pobíhat v honitbě mimo vliv svého majitele nebo vedoucího*. Orgánem věcně příslušným k projednání tohoto přestupku je orgán státní správy myslivosti, na území obcí se jedná o obecní úřad obce s rozšířenou působností (ust. § 57 odst. 4 zákona o myslivosti). Ke druhému přestupku pak došlo shora popsáním jednáním stěžovatelky, jehož důsledkem bylo zranění poškozeného T.

K projednání tohoto přestupku byl podle ust. § 52 a § 53 zákona o přestupcích výlučně věcně příslušný obecní úřad, tedy Městský úřad Jindřichova Hradce. V posuzovaném případě se tedy skutečně jednalo o dvě odlišná jednání s dvěmi odlišnými následky, a proto i o dva různé přestupky: první byl přestupkem podle zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, druhý podle zákona o přestupcích. Tomuto závěru ostatně nasvědčuje i to, že stěžovatelka by byla za venčení svého psa „na volno“ a bez náhubku v honitbě postižena i tehdy, pokud by její fena nezpůsobila zranění panu T. (a naopak: pokud by došlo k ublížení na zdraví pana T. na pozemku nehonebním [viz ust. § 2 písm. e) zákona o myslivosti], byla by stěžovatelka potrestána pouze za přestupek ublížení na zdraví). Z uvedeného je patrné, že stěžovatelka byla potrestána za dvě odlišná jednání, a proto soud neshledal ani tento stížní bod důvodným.

Nelze ostatně ani přehlédnout, že nyní projednávaný přestupek byl první v řadě, za který byla stěžovatelka potrestána, a že tedy tuto námitku mohla vznést daleko případněji teprve při posuzování oprávněnosti potrestání za přestupek druhý.

V neposlední řadě pak stěžovatelka namítala vady řízení, neboť opakovaně navrhovala provedení několika důkazů - odborného kynologického posudku a výslechu manžela, správní orgány i soud nicméně označily tyto důkazy za nadbytečné a k jejich provedení nepřistoupily. Stěžovatelka se domnívá, že nebyl zjištěn skutečný stav věci a že jí tím pádem bylo upřeno právo na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud v odpověď na tato stěžovatelčina tvrzení konstatuje, že podle ustanovení § 3, § 32 odst. 1 a § 46 tehdy platného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) je třeba vést správní řízení tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správního orgánu musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Správní orgány jsou také povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany a organizacemi a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí, a uplatnit své návrhy. Platí tzv. zásada vyhledávací, podle které za účelem úplného zjištění skutečného stavu věci je správní orgán povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí a přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Zdejší soud již také dostatečně vyložil, jakým způsobem přezkoumává napadená správní rozhodnutí, a sice např. ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003 (publ. na www.nssoud.cz), uvedl: „*Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.*“ Také v rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003, Nejvyšší správní soud rozvedl: „*V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.*“ Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutečného stavu věci provede. Také krajský soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti, přičemž opět jen jemu přísluší rozhodnout o tom, které z důkazů navrhovaných účastníky provede a které nikoliv. Podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán i krajský soud dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky, tzn. pokud je neprovede vyložit, proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což by představovalo procesní deficit zásadního rázu.

Na základě těchto obecnějších úvah dospěl v nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud k závěru, že nevyhověl-li krajský soud návrhu stěžovatelky na provedení kynologického posudku a výslechu jejího manžela, aby tak byla prokázána dobromyslná a mírumilovná povaha jejího psa, nelze v této skutečnosti spatřovat porušení zásad vyjádřených v Listině základních práv a svobod (práva na spravedlivý proces). Správní orgán, stejně jako krajský

soud, totiž ve svých rozhodnutích vždy patřičně odůvodnily, proč navržené důkazy neprovedly: „Správní orgán I. stupně v tomto případě neprovedl důkazy, které navrhla odvolatelka, neboť je shledal nadbytečnými. Ve zdůvodnění svého rozhodnutí nezpochybňuje výpověď odvolatelky o povaze jejího psa a lze předpokládat, že navržené důkazy by její výpověď jen potvrdily...“ (z rozhodnutí žalovaného); obdobně pak z rozhodnutí krajského soudu: „Soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje, neboť se skutečně jeví jako nadbytečné zabývat se otázkou agresivity psa žalobkyně a tím, jak se v minulosti její pes choval, zda napadl jiného psa či nikoliv, eventuálně jiného člověka, neboť pro věc je rozhodné, že předmětného dne 26. 2. 2006 nebyl pes žalobkyně řádně zajištěn a volně pobíhal v honitbě... ...Výslech manžela žalobkyně a rovněž i kynologický posudek ohledně povahy a agresivity psa se jeví jako účelový a nadbytečný v případě, že je dostatečně zjištěno, že pes žalobkyně volně pobíhal v honitbě mimo vliv svého majitele, došlo k napadení psa poškozeného a následně i k jeho zranění.“ Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002: „Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů, jež je pozitivně právně vyjádřena v § 34 odst. 5 správního řádu. V souladu se zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy je povinností správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 32 odst. 1 správního řádu). Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.“

Lze tak uzavřít, že v daném případě sice shora jmenované důkazní návrhy sice skutečně nebyly provedeny, nicméně rozhodující orgány toto neprovedení dostatečným, srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodnily. Ani tato stížnostní námitka proto nebyla shledána důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, jenž byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu